

РЕШЕНИЕ

№ 30217

гр. София, 16.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 19.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10527** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.220 и чл.19, ал.7 от Закона за митниците /ЗМ/ вр. чл.29 от Регламент № 952/2013 г.

Образувано е по жалба на "Амичи 2018" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], ресторант "А.", ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Т., срещу Решение № 32-576535/03.10.2023 г., издадено от Директора на ТД "Митница Б." при Агенция "Митници", с което по Митническа декларация с MRN 20BG001007024452R2/17.10.2020 г. му е определено вносно митническо задължение в размер на 568,76 лв., задължение за ДДС при внос в размер на 1 275,28 лв.; като дружеството е определено като длъжник за заплащане на вносно мито в размер на 315,66 лв., задължение за ДДС при внос в размер на 694,46 лв. и лихва считано от 17.10.2020 г. до датата на уведомяването за указаното решение.

В жалбата се сочи, че решението е незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материална необоснованост. Подателят ѝ сочи, че дори да се приеме наличието на възможност за отхвърляне на така декларираната митническа стойност от митническите органи, това отхвърляне следва да е обосновано от наличие на основателни съмнения относно достоверността на вече декларираната стойност. Поддържа, че в обжалваното решение не са аргументирани основателни съмнения, тъй като информацията от канадските власти е получена три години след осъществяване на вноса, поради което неправилно е кредитирана от митническия орган. Изтъква наличие на съществено процесуално нарушение в административното производство, поради изтичането на 3 годишния срок от датата на вноса. Моли Съда да отмени оспореното решение и да му присъди разностите

по делото. в с.з. дружеството-жалбоподател чрез адв.Х. поддържа жалбата, моли за отмяна на административния акт и за присъждане на разноски по представен списък (л.142).

Ответникът - Директорът на ТД "Митница Б." при Агенция "Митници", в с.з. чрез процесуалния си представител юк.П. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В представено писмено становище (л.143) излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Излага доводи за законосъобразност на обжалвания акт и моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на жалбоподателя.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.10.2020 г. в МП "Пристанищен Б. – център" е приета МД с MRN № 20BG001007024452R1/17.10.2020 с вносител и декларатор "Амичи 2018" ЕООД, пряк представител "LIDIKAR" ООД за режим допускане за свободно обращение на стока с описание: катастрофирал пътнически автомобил марка "S.", модел "C.", тип бензин, бр.места - 5, товаримост - 0, първа регистрация 20130101, цвят ONG, р.обем: 2000, мощност - 241 NPSAE, двигател – не се чете, шаси № JF2GPACC4DH884412.

За стоката е посочено:

- в 5/14 Код на държавата на изпращане/износ - К.
- в 4/1 Условие на доставка - CFR – Стойност и навло
- в 6/14 Код на стоката — код по Комбинираната номенклатура № 6/15 Код на стоката — код по Т. 8703 23 90 00;
- в 4/16 Метод за определяне на стойността - Договорна стойност на внасяните стоки (чл.70 от Кодекса)
- в 4/14 Цена на стоката – 2018.00;
- в 4/10 Валута - CAD;
- в 7/10 Идентификационен номер на контейнера – 4987331.

Към митническата декларация са приложени: фактура № RA-E20090101/01.09.2020г., издадена от "9396-9053 QUEBEC" INC, 7405C rue Verite, Pierrefonds, QC H9J3R, К.; опаковъчен лист, издаден от "9396-9053 QUEBEC" INC, 7405C rue Verite, Pierrefonds, QC H9J3R9, К., регистрационен талон на автомобила (PERMIT-VEHICLE PORTION) № L4896510, коносамент № MEDUMC526966/08.10.2020г.

Митническата стойност за стоката, определена на база декларираните за нея елементи, е следната: (при цена на автомобила, съгласно приложена фактура – 2 018,00 CAD и условие на доставка CFR CAD, митническа стойност в лева: 2 531,02 лв., мито 253,10 лв. и ДДС 580,82 лв.

С писмо рег.№ 32-441111/16.12.2022 г. на ЦМУ от канадските митнически власти "Canada Border S. Agency" на българските митнически органи е предоставена информация за превозни средства, декларирани за износ в К. с местоназначение ЕС.

По този повод е извършен последващ контрол на декларираните данни на стоката по чл.84, ал.1, т.1 ЗМ. При проверката е констатирано следното: Налице е съответствие по отношение на декларираната стока, номера на канадската износна декларация, но е налице несъответствие между декларираната в МД в РБългария цена в размер на 2 018 CAD, цената на стоката, посочената в декларацията за износ, а именно 3 840,00 CAD.

Във връзка с възникнали основателни съмнения относно достоверността на представената фактура и конкретно относно действителната цена на стоката, както и елементите, които се прибавят към нея при определяне на митническата стойност, на основание чл.140, § 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) №2447/2015 и чл.48 от МКС, с писмо рег.№ 32-40505/31.01.2023 г.

от вносителя са изискани доказателства в потвърждение на декларираната цена, включително и данни за техническото състояние на превозното средство към датата на митническото оформяне, снимки на автомобила, отразяващи техническо му състояние към датата на декларирането му, както всякакви други документи, относими към внесеното МПС.

С писмо рег.№ 32-470336/10.07.2023 г. жалбоподателят е предоставил фактура за закупуване на автомобила, договор за покупко-продажба от 02.02.2021 г., митническа декларация, извадки от аналитичните му регистри. Доказателства за плащането на цената не са представени.

Административният орган е приел, че липсват достатъчно доказателства в подкрепа на декларираната цена, като са налице са основателни съмнения относно митническата стойност на стоката, определена по реда на чл.70, § 1 от Регламент /ЕС/ 952/2013 г., поради което митническата стойност определена на база на представената фактура е отхвърлена от административния орган.

В тази връзка и на основание чл.74, § 3 от Регламент /ЕС/ 952/2013г., основавайки се на информацията, получена от канадските митнически власти за декларираната износна цена на стоката – 3 840 кан. долара, за стоката е определена нова митническа стойност в размер на 5 687,64 лв.

Издадено е оспореното решение на основание чл.29 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. и чл.19, ал.7 ЗМ, въз основа на което за жалбоподателя "Амичи 2018" ЕООД е определено за досъбиране мито в размер на 315,66 лв. и допълнително ДДС в размер на 694,46 лв.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представи превод на български език на документите на чужд език, приложени към МД (л..

Процесуалният представител на ответника представи разпечатка за размера на лихвата (л.144), като уточни, че тя възлиза на 239,98 лв.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Атакуваното Решение е издадено от компетентен орган – Директора на ТД Митници Б., в предвидената от закона форма. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението обаче е постановено в противоречие с материалния закон.

Разпоредбата на чл.140, § 1 от Регламента за прилагане дава възможност на митническите органи при наличието на основателни съмнения дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане цена по чл.70, § 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета, да поискат от декларатора да предостави допълнителна информация. Ако и след предоставяне на тази допълнителна информация съмненията на митническите органи не отпаднат, то съгласно чл.140 § 2 от Регламента за прилагане, те могат да отхвърлят декларираната цена. Тежестта за доказване на наличието на основателни съмнения в този случай лежи върху митническите органи и е предпоставка за неприемането на декларираната митническа стойност.

В Решение по дело С-263/06, т.52 Съдът на ЕС разяснява, че за да не изглежда намесата на администрацията непропорционална при процедурата по чл.140, § 1 от Регламента за прилагане, съмненията в справедливостта на декларираната митническа стойност следва да са надлежно мотивирани, а изисканата от декларатора допълнителна информация да е пряко свързана с тези съмнения и да е съобразена с възможностите му.

Установените в хода на митническата проверка обстоятелства са достатъчни, за да формират

основателни съмнения у митническите органи за достоверността на декларираната митническа стойност по смисъла на чл.140, § 2 от Регламент /ЕС/ № 2015/2447. При проверката жалбоподателят не е представил убедителни доказателства, че именно декларираната стойност е само и единствено платената или подлежащата на плащане цена, доколкото не са представени доказателства за извършеното плащане – от една страна, а от друга, данните декларирани от жалбоподателя се различават от данните, декларирани от износителя.

В чл.74 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. са предвидени вторични методи за определяне на митническата стойност, приложими, когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно чл.70. Уредено е, че тя се определя, като се прилагат последователно букви от а) до г) от § 2, докато се стигне до първата от тези букви, по която може да се определи митническата стойност на стоките.

При невъзможност митническата стойност да се определи съгласно § 1, тя се определя въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използват разумни способи, съответстващи на принципите и общите разпоредби на всяко едно от следните: Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията; член VII от Общото споразумение за митата и търговията; настоящата глава.

В оспореното решение са изложени мотиви, въз основа на които е изключено приложението на вторичните методи по чл.74, § 2 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 в предвидената от регламента поредност, което е условие за определяне на митническата стойност по метода, предвиден в чл.74, § 3. Съдът намира, че според естеството на стоката – употребяван автомобил, катастрофирал, чл.74, § 2, б."а", б."б", б."в" и б."г" са неприложими. Наред с това обаче не е проведено пълно и главно доказване, че новата митническата стойност е определена съобразно правилата на чл.74, § 3 от Регламента.

Според постоянната съдебна практика СЕС правната уредба на Съюза относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и неутрална система, която изключва използването на произволно определени или фиктивни митнически стойности (Решение от 19 март 2009 г. по дело Mitsui & Co. D., C-256/07, Сборник, стр. I-1951, т.20 и цитираната съдебна практика). Подадената пред канадската митническа администрация износна декларация и подадената пред българската митническа администрация ЕАД за внос са документи с еднаква доказателствена сила.

Съгласно константната практика на СЕС отговорност за данните, посочени в ЕАД, носи деклараторът, като митническите органи нямат задължение да извършват проверка на истинността им. След като са налице два документа с еднаква доказателствена сила и различно съдържание, не е ясно защо българската митническа администрация приема, че именно данните в износната канадска декларация отразяват действителните правоотношения между страните.

Тезата на ответника, че събраната по реда на международното сътрудничество информация за частни писмени доказателства са с по-висока стойност от тези, представени пред българските митнически органи частни писмени документи, няма нормативно основание. Документите, които удостоверяват по-висока стойност на стоката, са частни, не изхождат от жалбоподателя и не може да се приложи правилото, че обвързват страната, която ги е издала, когато се декларираат неизгодни за нея обстоятелства. Обстоятелството, че тези документи са описани в официален документ, изхождащ от канадската митническа администрация, не повишава тяхната доказателствена стойност, тъй като официалният документ удостоверява единствено, че такива документи са били представени пред него, а не тяхната достоверност.

Ответникът не ангажира доказателства за установяване на факта, че посочената в износна декларация цена на стоката представлява действителната договорена и/или заплатена цена на

процесните стоки, респ. че договорената и/или платената цена на процесните стоки е тази, посочена в оспореното решение на митническия орган.

Във връзка с горното Съдът намира, че методът по чл.74 § 3 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 е приложен в нарушение на чл.144, § 1 от Регламента за изпълнение, тъй като определената в оспорения акт митническа стойност не се основава на определени преди това митнически стойности съгласно налични данни в националните бази данни за внос на моторни превозни средства със сходни параметри като марка, модел, година на производство, страна на произход, страна на внос, съответно "употребявани", "катастрофирани" или "с повреди" и на използването на методите по чл.70 и чл.74, § 2 в разумна гъвкавост. Митническият орган не е изпълнил задължението си да проучи всички източници на информация и базите данни, с които разполага, за да определи митническата стойност по възможно най-точния начин и най-близко до реалността (в този смисъл е Решение от 9 ноември 2017 г., LS Customs S., C-46/16, EU:C:2017:839, т.56 и решение от 20 юни 2019 г., Oribalt Roga, C-1/18, EU:C:2019:519, т.27).

В заключение Съдът намира, че незаконосъобразно с оспореното решение е определена нова митническа стойност на внесената стока, въз основа на която незаконосъобразно са определени нови митнически задължения за мито и ДДС. Ето защо жалбата е основателна и оспореният административен акт следва да бъде отменен.

При този изход от спора, на основание чл.143, ал.1 АПК и своевременно направеното искане, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски. В представения списък същият е претендирал такива в общ размер 1359,60 лв., от които 50 лв. държавна такса и 1000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие сер.А, № 094166 (л.11), 150 лв. държавна такса за обжалване на определение, 159,60 лв. за превод на документи, съгласно фактура (л.132). Съдът намира за основателно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Делото се отличава с ниска фактическа и правна сложност, поради безпротиворечивата съдебна практика при сходни казуси. Проведено е едно съдебно заседание, не са назначавани експертизи и не са разпитвани свидетели. Ето защо предвид направеното от ответника възражение за прекомерност и постановеното в Решение на СЕС от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22, адвокатското възнаграждение следва да се намали. Според т.1 от цитираното решение чл.101, § 1 ДФЕС във връзка с чл.4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл.101, § 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. В случая се претендира договорено и платено възнаграждение от 1000 лв., при имуществен интерес на спора от 1 250,10 лв., с включени лихви от 239,98 лв., което е над минималните размери по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Това безспорно води до нарушаване забраната по чл.101, § 1 ДФЕС, като по този начин са създава ограничение на конкуренцията "с оглед на целта", по смисъла на тази разпоредба. Съдът счита за справедливо да присъди разноски за адвокат от 400 лв. съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. С оглед материалния интерес по делото (1 250,10 лв.) отговорността на ответника за възнаграждение за адвокат следва да бъде ограничена до 425,01 лв. на основание чл.78, ал.5 ГПК във вр.с чл.144 АПК и чл.8 и чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. На основание чл.143, ал.1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия разноски по делото в размер на 634,61 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 32-576535/03.10.2023 г., издадено от Директора на ТД "Митница Б." при Агенция "Митници", с което по Митническа декларация с MRN 20BG001007024452R2/17.10.2020 г. на "Амичи 2018" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], ресторант "А.", ЕИК по Булстат:[ЕИК], е определено за заплащане на вносно мито в размер на 315,66 лв., задължение за ДДС при внос в размер на 694,46 лв. и лихва считано от 17.10.2020 г. до датата на уведомяването за указаното решение.

ОСЪЖДА при "Митници" да заплати на "Амичи 2018" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], ресторант "А.", ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноси по делото в размер на 634,61 лв. /шестстотин тридесет и четири лева и 61 ст./.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: